

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Kód materiálu:	VY_12_INOVACE_30_SOUCASNA_PROZA		
Název materiálu:	Současná próza		
Předmět:	Český jazyk	Ročník:	9.
Časová dotace:	45 min.	Datum ověření:	13. 5. 2013
Jméno autora:	Mgr. Karolina Guzdková		
Klíčová slova:	Současná próza, Michal Viewegh, porovnávání s filmovou tvorbou		
Výchovné a vzdělávací cíle:	Seznámení se současnou českou prózou. Porovnání s filmovou tvorbou.		
Rozvíjené klíčové kompetence:	Komunikační, k učení		
Anotace, metodický list:	Žák se seznámí s knihou Výchova dívek v Čechách. Práce s textem, filmová ukázka, diskuse.		
Použité zdroje:	Čítanka plná příběhů pro 9. ročník, Liberec: Dialog, 2003. ISBN 80-86218-86-4.		

Popis hodiny	<ol style="list-style-type: none"> 1. Představení M. Viewegha a jeho tvorby. 2. Četba úryvku a vypracování následujících otázek: <ol style="list-style-type: none"> 1. Kolik postav vystupuje v tomto úryvku? 2. Je v tomto úryvku použit spisovný či nespisovný útvar národního jazyka? 3. Kde se odehrává tento příběh? Z jaké země, města. Podle čeho soudíš? 4. Vysvětli slovo: „antik“. 5. Co znamená korida? 6. Proč je v textu zmíněno jméno Hemingway? 7. O čem pojednává tento úryvek? Co je podle tebe skutečný život? 3. Žáci hodnotí své odpovědi a diskutují, obhajoba svého názoru. 4. Filmová ukázka.
---------------------	--

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

PŘECE JEN ŽÁRLIVOST

Michael Viewegh

„Tak co?“ pravila o chvíli později, když se rozhlédla, „splňuje tohle tvý měšťácký představy o dívčím pokojíčku?“ Poprvé v životě jsem ji viděl doopravdy se usmát. „Ne. Ale splňuje to mou představu o osvobozujícím účinku parodie.“

„Ty zase splňuješ moji představu o parodii prince-vysvoboditele.“ Poněkud užasle jsem ji pozoroval: úsměv dělal s jejím obličejem netušené věci. V očích jí zajiskřilo: „Koupila jsem ti v Barceloně dárek,“ pravila vděčně. „V jednom takovém antíku.“ Předala mu pečlivě zabalenou knížku. Začala mě příjemně překvapovat. Chovala se nebývalé přátelsky – přinutila se dokonce i k měšťácké otázce, jak jsem se měl. Vyprávěl jsem jí trochu o Poreči, o Pule a o Umagu. Byla plná dobré vůle a očividně se nechtěla hádat, ale když jsem se zmínil o barevném vláčku, spojujícím Umag s letoviskem Katoro, nevydržela to: „Barevný vláček?“ opakovala po mně výsměšně. „To mě podrž.“ „Ano,“ řekl jsem poněkud upjatě. „Takový barevný vláček. Jezdí zhruba každých dvacet minut. Je to docela...praktické.“

„Kristepane! Barevný vláček!“ „Co máš proti barevným vláčkům?“

„Jenom to, že je úplně falešnej. Nepravdivej.“

„No a?“ řekl jsem zase už trochu hádavě. Hádavost, poslední možná obrana proti touze.

„Co má barevný vláček společného se skutečným životem?“ „Co to je – skutečný život?“

Neodpovídala. „Nehádejte se,“ řekla Agáta.

„Myslíš, nemocnice, rozvodové poradny, blázinec a tak?“ „Třeba.“ „Žiju skutečnej život celej rok,“ řekl jsem. „Celej rok chodím do práce, na pohřby, dechám smog, navštěvuji tchyni,

dívám se na zprávy...Nemůžu si dát sedm dní pohov?“ Dívala se na mě s nevyslovenou převahou.

„A co ty? Co ty jsi dělala ve Španělsku?“ zeptal jsem se. „Předpokládám, žes tam založila Ligu proti rakovině...“ „Chodila na koridu,“ žalovala Agáta. „S jedním Američanem.“

Slabě mě píchlo pod prsní kosti, ale zasmál jsem se. „Korida je pravdivá,“ namítla Beáta.

„Panebože,“ řekla jsem. „Nakonec ještě vývar z Hemingwaye!“

„Byl jsi někdy na koridě?“ bránila se. „Nebyl.“ Znělo to příkřeji, než bych býval chtěl.

Najednou se nade mě naklonila: „Ale ty žárlíš...“ řekla s nehraným údivem.